

Martinus

XIX. ÉVFOLYAM 2. SZÁM - 2026. FEBRUÁR - ÁRA: 350 FT

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

www.martinus.hu

Elismerés

Átadták „A test és a lélek orvosa” –
Boldog Batthyány László-díjat

A Lélek hangja

20 éves a Mária Rádió Magyarországon

Kihívás

Új vezető a Premontrei Gimnázium élén

CSAK ISTENRE TÁMASZKODNAK
MISSZIÓS ÚTON JÁRT AFRIKÁBAN KÜRNYEK RÓBERT ATYA

Ez a misszió nem rólam szól, hanem Istenről

Afrikában járt missziós úton Kürnyek Róbert atya

Akik egyházmegyénk közösségi oldalait látogatták a tavalyi év vége felé azoknak feltűnt, hogy Kürnyek Róbert pasztorális helynök atya afrikai missziós útjáról is osztottunk meg képeket, írásos beszámolókat. Azóta eltelt néhány hét, és már idehaza kértük meg Róbert atyát, hogy ossza meg élményeit és benyomásait a nigériai Onitsha-i Főgyházmegyében tett misszióról. S persze a tanulságokról is, hogyan segíthet minket az afrikai emberek példája az Isten felé vezető úton.

Róbert atya missziós útjáról már több médiában is olvashattunk. De a zalaegerszegi híveket is nagyban érintette, hogy három hétig csak fotókon láthatták az iskolalelkészüket. Miként indult, hogy kezdődött és mi inspirálta Robi atyát, hogy Afrikai missziós útra vállalkozzon?

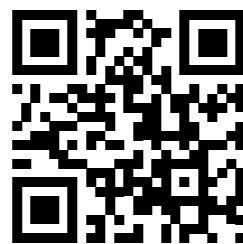
Hosszú út vezetett odáig. A misszió a keresztény lét velejárója. Már néhány éve megismerkedtem dr. Fodor Réka missziós orvossal, az Afréka Nemzetközi Humanitárius Alapítvány alapítójával, aki többször is járt Zalaegerszegen, így a Mindszenty iskolában is. Az előadások és találkozások kapcsán az iskola programjaiba is beépült a misszió megismerése. Megismerték a gyerekek - és velük együtt én is - a misszió mibenlétét. A sokadik alkalom után látva, hogy mennyire érdeklődöm a misszió iránt, Afréka megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem egyik missziós útjára elkísérni. Olyan időpontot kellett keresni az útra, amikor itthon tudtak nélkülözni pl. az iskolában a helyettesítésem megtudtuk oldani.

Milyen volt a fogadtatás?

Először mindenki azt kérdezte, hogy nem félek-e? Hiszen azok a hírek, amelyek eljutnak hozzánk Nigériából nem túl szépek: a keresztényüldözésekre gondolunk, a sorozatos emberrablásokra, gyilkosságokra. Igaz, ez az északi részre jellemző, mi pedig délen voltunk. De nem félttem. Mert Afréka is sok missziót szervezett már Nigériába, és nem került

életveszélybe, ahogy a csapata sem. A biztonsági előírásokat be kell tartani. Az ember nem turistáskodni megy, hanem misszióba. S tudni kell azt is, hogy a helyiek jobban tudják, hogy mit szabad és mit nem. Biztam, ha Isten hívott, akkor megsegít, hogy én is biztonságban élhetem meg az ottléteket, mint ahogy az a sok missziós, akik vállalják a hasonló helyzeteket.

Amit még tudunk Nigériáról, hogy éheznek az emberek. Mi fel sem fogjuk, hogy tényleg nincs mit enniük az embereknek, és ebbe belehalnak. Ehhez mi nem vagyunk hozzászokva. Erre is készülni kellett, pszichésen is és fizikailag is: mi jólétben élünk, de nem élhettünk úgy Nigériában, mint itthon. Ez a saját komfortzónánkból való kilépést is jelentette. Erőteljesebb lemondásra is szükség volt: például nincs mindig áram, ami számunkra szokatlan.

A celdömölki Szent Benedek Katolikus Általános Iskolából közvettük idén előben az Afrika-hét megnyitását.

Február 9-én 8.30-kor kezdődik a program, amelybe a QR-kód alatti linken tudnak bekapcsolódni. Köszöntőt mond dr. Székely János megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke.

Milyen volt az emberekkel való találkozás?

Először voltam Afrikában. És nyilván mondhattam azt is, hogy a kontinens, a táj is megérintettek, de valójában az emberek, akiknek nagy szívük van. Nagy örömmel, mondhatom tárt karokkal fogadtak mindenhol. Az emberekkel való találkozás volt a legfontosabb számomra. Óriási szívük van, és rettentő nagy szeretettel fogadnak mindenkit. A szenvedések ellenére hihetetlen nagylelkű a fogadtatás. Meg kellett találni az egyensúlyt, hogy ez misszió ne rólam szóljon, hanem arról, aki miatt ott vagyunk: Istenről. Ők mondták: nem számíthatnak semmire, egyedül Istenre. Benne bíznak és neki köszönnek meg mindent. Bennünk is az Isten küldöttjeit látják: hogy őket Isten nem felejtette el, s azért küldi hozzájuk a misszionáriusokat. Mindenhol énekkel és tánccal fogadtak bennünk. Még a falu öregjei is összegyűltek egyik helyen. Mondták, hogy ilyen még nem is volt, hogy a vének tanácsa összeüljön fehér emberek fogadására..

Iskolákba is ellátogatott az atya, hisz ez is célja volt a missziós útnak. Ha erről említést tennék nekünk, hiszen - ha jól tudom -, Robi atyának is van pártfogoltja.

Nigériában nem magától értetődő, hogy egy gyerek iskolába jár. Aki nem tud tandíjat fizetni, az nem mehet iskolába. 5-6 éves gyerekeknek is dolgozni kell menniük. Az Afréka Alapítványon keresztül lehet egy konkrét diák tandíját kifizetni, ami havonta 5000 Forint. A támogató megkapja a diák nevét és fényképét, s akár még levelet is küldhet neki, amire Afrékán keresztül majd választ is kap. Nekem is van ilyen gyermekem, több is. Hihetetlen élmény volt számomra is a velük való találkozás. De nem csak támogatjuk őket, hanem imádkozunk is értük, hogy jobb életük legyen, mint a szüleiknek, és tudják majd a családjukat is segíteni. Nagyon szorgalmasak a tanulásban, ilyen téren nincs probléma velük.

Milyen ott a lelki élet, hogy zajlanak a több milliós városban az egyházi programok?

Onitsha, egy 8 milliós város. Az emberek hite rendkívül élő. A mindennapokhoz hozzátartozik a hit. Egy vasárnap szentmise átlagosan háromórás. Mégsem panaszkodik senki, hiszen számukra ez a feltöltődés ideje. Az pedig minél tovább tart, annál jobb. Messziről, nagy mosollyal köszöntöttek bennünk az emberek bármerre jártunk. Az atyák vállát sok teher nyomja. Nem csupán plébániáikat vezetik, hanem legtöbbször a plébánia területén található iskolákat is. Építkeznek, felújítanak, ételt osztanak, hol mire van szükség. Nagyon hálás vagyok azért, hogy a hazajövetelem után is élő kapcsolatban lehetek az ott megismert atyákkal.

Azt gondolom, hogy példát vehetünk a nigériai emberek Istennel való kapcsolatáról.

Igen, én is így gondolom. A hit a hétköznapi életünk részévé vált, ezt mi is megtanulhatnánk. Például az elköszönésnél az Isten áldjon! kifejezést használják, de nem szófordulatként, hanem komolyan gondolják. Vagy például, amikor valakit valami öröm ér, akkor azt mondják: Hála Istenek! Ez is szívből jön és komolyan gondolják. De ugyanígy a templomi szertartásokon való részvételt is említhetném. Úgy láttam életükben megmutatkozik, hogy az Isten jó, az Isten ad és az Isten ajándékait megbecsülik.

Furján Zoltánné

Imával és hűséggel

Férfiak TÉRdeplő Rózsafüzére Szentgotthárdon

2025. szeptembertől kezdve Szentgotthárd is csatlakozott ahhoz a nemzetközi imádkozó közösséghez, amely Férfiak TÉRdeplő Rózsafüzér imádságára hívja a Szűzanya tiszteletére elkötelezett férfiakat minden hónap elsőszoombatjára. Magyar földön ez a szép kezdeményezés 2024. március 2-án öltött testet egyidőben Budapesten és Csíksomlyón – egymástól független szervezésben. A Szombathelyi Egyházmegyében pedig Szentgotthárdon borultak hívő férfitársaink térdre – először 2025. szeptember 6-án, hogy kérjék a Szűzanya közbenjárását. A kezdetekről, az előzményekről kérdeztük a szentgotthárdi imádkozás meghirdetőjét és szervezőjét, PácZ Gábor akolitust, aki nem mellesleg ezévből vonult megérdemelt nyugdíjba sokéves hitoktatói szolgálata után..

Hol találkozhat a TÉRdeplő imádsággal?

Akolitus-testvér barátommal zarándokoltunk el Székelyföldre még a nyáron, július végén, augusztus elején, szándékosan úgy időzítve, hogy részt vehessünk az Elsőszoombati Mária-köszöntőn a Szűzanya Csíksomlyói Kegyetemplomában. A térdeplő rózsafüzér előtt néhány – követségre bátorító – szót mondanék erről a felemelő alkalomról. A tömegeket megmozgató „imanap” igazi ünnep Székelyföld szívében: délután 4 órától kezdődően két imaórát tartanak előre meghatározott – és ezért a lehetőségért hónapok óta sorban álló – közösségek, csíki, gyergyói falvak. Hozzák saját imádságaikat, énekeiket, minden a Somlyói Segítő Szűzről és hozzá szól. Aztán következik a szentmise a kegytemplom „gazdáival”, a ferences Kisebb Testvérekkel. A szentmise után Rózsafüzért imádkoznak a Szűzanya kegyszobrára előtt, ahol szintén előzetes bejelentkezés alapján kerülnek sorra az egyes közösségek, majd következik a többnyire fátylós, gyertyás körmenet a Szűzanya feldíszített szobrával, melyet szintén előre bejelentkezett férfi csoportok visznek körbe a kegytemplom előtti parkban. A záró áldásra és a búcsúénekekre általában este fél 9 tájban kerül sor, lélekemelő a szertartás egésze, annak hossza, az együtt imádkozó tömeg, a kitartás, a Szűzanya tapintható tisztelete, az egyszerű, tiszta szívvel végzett, valóban Máriát köszöntő ünnep.

Ennek a Mária-ünnepnek a délelőttjén tartják a férfiak térdeplő rózsafüzér imádkozását, melyen szeretettel fogadtak minket is székely testvéreink. Köztük az ottani esemény fő szervezője a Csíkmenaságról származó Csiszér Csaba, a mindenki előtt jól ismert dicsőítésvezető, dalszerző és zenész, a Szent András Evangelizációs Iskola

munkatársának, Csiszér Lászlónak a testvére. A rózsafüzér imádkozása maga volt a csoda: a helyszín, a közösség, valami megmagyarázhatatlan emelkedettség kísérte az imádság egészét. Itt kézzelfoghatóan egy beszélgetés részei voltunk a Szűzanyával, Szent Fia titkairól elmélkedve. Az imádság után akolitus-testvéremmel együtt felvett nyertünk a több mint 120 tagot számláló Mária Ország Székelyföldi Imaközösségbe. Nagy megtiszteltetésnek tartjuk, hogy tulajdonképpen ketten vagyunk ebben az imaközösségben az anyaországból, mi csak lelkünkben, a többiek a mindennapokban is Székelyföld irigylésre méltó közösségeiben élnek.

Mikor indult az elsőszoombati ima Szentgotthárdon?

Augusztusban ketten térdepeltünk le Csíksomlyón a Kegyetemplom előtti téren, körülbelül 150 – többségében ünneplő ruhába öltözött – székely férfi testvérünkkel. Az imát vezető közösség hozza magával a saját papját, aki az ima szándékok felsorolása mellett egy kis lelki ráhangolódással vezeti be a rózsafüzér imádságot. Elsődleges imaszándék – napjaink aktualitásaként – a béke, a háborúk befejezése. Másodlagos imaszándékként pedig az adott közösségek hozzák a saját kéréseiket.

Ezt az augusztusi elsőszoombati imádkozást követte – szívünkben egy sürgető vágyat érezve – a szeptemberi, immár itthon. Mi Szentgotthárdon a fentebbi szándékok mellett a betegek gyógyulásáért is imádkozunk minden alkalommal, szívünkben kiemelt helyen egy kedves zarándoktestvérünk, Ági gyógyulásáért. És amikor tehetjük, a csíksomlyói szándékokat is mellé tesszük a mieinknek, így is kifejezve a lelki összetartozásunkat velük.

Mik az eddigi visszajelzések?

Az a buzgóság, lelkesedés, amit visszajelzésekből megtapasztaltunk a Szombathelyi Egyházmegyében e három röpke hónap során, már önmagában is meghatározó és egyben reményt keltő dolog. Nem versenyzünk Budapesttel, pláne nem Csíksomlyóval a résztvevők számát illetően, egyszerűen nagy örömmel konstatáljuk, hogy az eddigi három szentgotthárdi alkalmon mindig szépen gyarapodott az imádkozó férfiak száma. Akolitus társaink is eljönnek Szentgotthárdra, a távolság ellenére Celdömölkről, vagy éppen Szombathelyről is. És a visszajelzések alapján várhatóan több városban, vagy akár faluban is elindulhat a férfiak térdeplő rózsafüzér imádkozása, a Szentlélek a főszervezőnk, rábizzuk annak eldöntését, hogy egy helyen imádkozunk-e, minden alkalommal más falu vezetésével, avagy több helyszínen, mindenki a saját lakóhelyéhez közel.

Mik a jövőbeli tervek?

Tervezzük a kapcsolatokat megerősítést székelyföldi közösségünkkel, illetve szeretnénk felvenni a kapcsolatot a budapestiekkel is. Ez a két közösség szép gesztusokkal erősíti testvéri együtét tartozását, májusban, a Szűzanya hónapjában a budapestiek a Fatimai Szűzanya kegyszobrána másolatát küldték el Csíksomlyóra, melyet októberben, a Rózsafüzér hónapjában viszonzottak Székelyföldről, a Csíksomlyói Segítő Szűzanya kegyszobrána másolatát elküldve a Budapesten imádkozóknak. Ennek átadására az elmúlt napokban, november elsőszoombatján, Mindenszentek ünnepén került sor Budapesten: „ez a gesztus kifejezi a két közösség barátságát, közös nemzeti és keresztény gyökereinek megerősítését, a testvérek összetartozását”. E mottóval tudunk mi is azonosulni Szentgotthárdon, akár csak a Szombathelyi Egyházmegye összes településének hívő közösségében. Boldog Brenner János vértanú papunk lelkületével szeretettel hívjuk és várjuk férfitársainkat Szentgotthárdra a következő alkalomra, Elsőszoombaton 11 órakor.

Frigy József

Egyházmegyei zarándoklat Máriavölgybe, 2026. május 1-jén

A Szombathelyi Egyházmegye mindenkit szeretettel hív 2026. május 1-jén zarándoklatra. Úti cél Máriavölgy, a ma Szlovákiában, Pozsony mellett található ősi magyar zarándokhely.

A program 10.30 órakor kezdődik, és délután 3 órakor zárul.

Részleteket hamarosan közlünk egyházmegyénk honlapján, illetve itt az újságban.

Jelentkezni a plébánosoknál lehet!

Légy szemünknek most is orvosa

„A test és lélek orvosa” – Boldog Batthyány László-díj átadása Körmenden

Az idei évben is Boldog Batthyány-Strattmann László mennyei születésnapján adták át „A test és lélek orvosa” – Boldog Batthyány László-díjat Körmenden.

A kitüntetést 2018-ban alapította a Szombathelyi Egyházmegye azzal a céllal, hogy évről évre elismerje, megerősítse a hit és az orvosi, egészségügyi hivatás kapcsolatának jelentőségét. A gyógyításban dolgozók további megbecsülését erősíti, hogy hatodik éve a díjazott orvoson kívül egy egészségügyi dolgozó is elismerésben részesült. A Test és a lélek orvosa – Boldog Batthyány László-díjat az idén dr. Masát Péter csecsemő- és gyermekgyógyász, gyermekonkológus főorvos és Primné Könyves Krisztina intenzív szakápoló vehette át Fekete Szabolcs Benedek szombathelyi segédpüspöktől és dr. Szabó Barnától, Körmend polgármesterétől.

Dr. Masát Péter a martinus.hu-nak adott interjújában elmondta: a díjat azért tartja kiemelkedőnek, mert olyan példaképről van elnevezve, akit a legnagyobb orvosok között tart számon, elsősorban azért, mert a vallásosságot és az orvoslást együtt tudta alkalmazni. „A hit számomra azt jelenti, hogy teljességet ad az ember életébe. Beleértve a szeretetet, amit a legfontosabbnak tartok az életemben. És azt a reményt, hogy hinni kell Istenben és hinni kell abban, hogy főntről is néznek ránk és vigyáznak ránk.” A rövid interjúban elmondta még: szakmájában nehéz volt megélnie a kezdeti időszakban a gyermekek halálát, de napjainkban már sokan meggyógyulnak azokból a betegségekből, amikből néhány évtizeddel ezelőtt még nem lehetett őket megmenteni.

Primné Könyves Krisztina a martinus.hu-nak adott interjújában elmondta: a munkájában fontosnak tartja a hitét. Próbálja úgy ellátni a betegeket mintha Jézust ápolná. Kiemelte azt is, hogy mivel az intenzív osztályon sokan halnak meg, fontos, hogy az utolsó órákban ott legyenek az emberek mellett és aki ezt kéri az a betegek szentségét fel tudja venni.

Az emléknapi hálaadó püspöki szentmisével zárult a Szent Erzsébet Plébániatemplomban. A szentmisét Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök mutatta be és mondott szentbeszédet.

Új intézmény

Megáldották a Bárka Katolikus Bölcsődét

Dr. Székely János megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke megáldotta a Szombathelyi Egyházmegye új, 4 csoportszobás, 48 kisgyermek ellátására alkalmas Bárka bölcsődéjét, amely Szombathelyen a Középhegyi úton található. A komplex beruházás megvalósításával egy minden igényt kielégítő, modern fejlesztő eszközökkel felszerelt, közel nulla energiaigényű épület áll a bölcsődei férőhelyet kereső szülők rendelkezésére.

A beruházásra a Szombathelyi Egyházmegye a Magyarország Helyreállítási és Ellenállóképességi Eszköz forrásaiból RRF-1.1.2-21-2022-00046 azonosítószámú az „RRF-1.1.2-2021 Bölcsődei nevelés fejlesztése” tárgyú felhívásra benyújtott támogatási kérelme alapján 720 millió Ft vissza nem térítendő támogatást kapott. A projekt az Európai Unió támogatásával, a magyar állam társfinanszírozásával valósult meg. A projekt célja a foglalkoztatás és életminőség javítása családbarát, munkába állást segítő intézmények, közszolgáltatások fejlesztésével Szombathelyen. Az intézmény decemberben nyitotta meg kapuit a családok előtt. Célunk a Szombathely és környéki, három éven aluli gyermekek szakszerű nevelése, gondozása, az egészséges testi fejlődés, értelmi, érzelmi, szociális fejlődés elősegítése a keresztény hit légkörében.

Január 26-án áldotta meg dr. Székely János megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke az intézményt. Beszédében kiemelte: imádkozunk azért, hogy itt mindig béke, derű, öröm, nagylelkűség, szeretet, jószág, egészség lakjon. Gondolunk arra, hogy Jézus is volt kicsi gyermek. Ő is játszott, szaladgált a többi gyermekkel együtt, örült az életnek: ámulattal nézte a felhőket, a madarakat, szerette az édesanyját. Valóságos emberré lett az Isten, a bűnt kivéve. A kicsi Jézus nem veszekedett, nem volt önző, nem volt keserű, benne Isten jószága jelent meg a Földön. Azért imádkozunk, hogy az idejéről piciny gyermekek tanuljanak Jézustól, legyenek hozzá hasonlóak. Tanulják Tőle a nagylelkűséget, a másik ember elfogadását, szeressék szüleiket.

A beszédet követően dr. Székely János megyéspüspök megáldotta az épületet, majd átvágta a nemzeti színű szalagot. Ezt követően végiglátogatta valamennyi csoportszobát, ahol megáldotta a gyermekeket és gondozóikat, Isten áldását kérte az itt zajló nevelő munkára és az életükre.

Az átadóünnepség részeként Mátis Barna, az épület tervezője mutatta be a bölcsődét a megjelenteknek.

Információ kérhető: bolcsode@martinus.hu

Egyensúly a „kint és bent” között

Beszélgetés Boldvai Márton Bertalan premontrei atyával

2025 szeptemberétől Boldvai Márton Bertalan atya vezeti a szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumot. Az új szolgálatáról, az iskolával kapcsolatos terveiről, a premontrei lelkiség megjelenítésének lehetőségeiről, és a katolikus iskolák missziós feladatáról kérdeztük a 2021-ben - a premontrei rend magyarországi tanítói missziójának szervezésében, valamint több gimnázium és általános iskola működési feltételeinek megteremtésében vállalt szerepe elismeréseként - Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozata kitüntetésben részesült Boldvai Márton Bertalan atyát.

Sárközi Violetta: Kihívás egy iskolát vezetni?

Mindenképpen - a szónak a jó értelmében is. Kihívás, mert mikor az ember egy új szolgálatot kap az előjárójától, és rajta keresztül a Jóistenről is, akkor bele kell tanulnia. Nekem az a szerencsés helyzetem van, hogy hála Istennek nagyon jó segítők vannak: akár az igazgatóhelyettesek az iskolában, akár az elődöm, Tamás atya, akit augusztustól Márton apát Csornára nevezett ki, tulajdonképpen a helyettesének. Ő is jelen van még az iskolában, nagyon sok mindenben tud segíteni. De még az ő segítségükkel együtt is, az iskolavezetés mindig kihívást jelent, azt hiszem mindenkinek. Ez az embert kreativitásra is serkenti. Nem teljesen a köznevelés világából érkezem (egészen augusztusig plébános is voltam), de már tanítottam itt az iskolában. Talán pont ezért egy kicsit másabb szemszögből tekintek az intézményre is, ami akár még gazdagító is tud lenni egy-egy adott helyzetben. A kihívás jellegét nem veszi el, de talán ad egy nagyobb motivációt is, hogy az ember valami pluszt is hozzá tudjon adni a „hivatalos” igazgatói munkához.

Kótáné Koltay Veronika: Mióta tagja a premontrei rendnek, és hogyan csöppent bele az iskola világába?

2026-ban lesz 20 éve, hogy beléptem a Csornai Premontrei Apátságba. Már elmondhatom azt, hogy többet töltöttem a renden belül, mint a renden kívül, mivel rögtön érettségi után léptem be. Elég sokrétű szolgálatokkal, és tanulással bízott meg először Ödön apát úr, később aztán Márton apát úr. Amikor pappá szenteltek 2012-ben, utána lelképásztori feladatokat végeztem Csornán, illetve tanítottam az ottani

katolikus általános iskolában, inkább kisebbeket. Később emellé még érkezett a katolikus óvodában való szolgálat is, majd utána Márton apát úr két évre elküldött tanulni. Rómában szerzetesi teológiát tanultam, amikor azt befejeztem és lediplomáztam (megkaptam az ún. licenciat fokozatot teológiából), Márton apát úr Csornára nevezett ki. 2016-tól voltam Csornán plébános, a premontrei szerzetesnövendékeknek az előjárója, illetve a perjel. Egészen 2025 augusztusáig végeztem ezt a szolgálatot, és akkor kerültem ide „főállásban” Szombathelyre. 2022-től pedig már heti pár napot itt voltam az iskolában is. Elsősorban hittanári feladatot láttam el, illetve igazgatóhelyettes is voltam. Az elődömnök, Tamás atyának segítettém. Kevésbé az adminisztrációs munkába vontak be, inkább az emberi és a lelki dolgokban próbáltam segíteni igazgatóhelyettesként.

K. V.: Milyen tervekkel érkezett, vagy foglalta el az igazgatói széket? És hogyan tekint az első pár hónapra, amit igazgatóként töltött, hogyan értékelné?

Mondhatom azt, hogy a szerzetes abban a szerencsés vagy gondviselészerű helyzetben van, hogy nyilván megvannak a saját ötletei, a tervei is, de a Jóisten azért az előjárónak a megbízásán keresztül is megnyilvánul. Márton apát úrnak az volt a kérése, hogy az iskolában a premontrei jelenlétet próbáljam megerősíteni. Ez nemcsak a fizikai jelenlétet jelenti (hála Istennek jelenleg is négyen tanítunk premontreiek az iskolában – a hittan órákat mind mi tartjuk), hanem elsősorban a premontrei lelkiséget, a szerzetesi lelkiséget kicsit jobban belevinni az iskola

hétköznapijába. Ez mit is jelent a gyakorlatban? Ezen én is elgondolkodtam az elején. Hogy egy jól megfogható példát mondjak: pár éve csináljuk, hogy a reggeli zsolozsmát, amit azelőtt a rendházunk kápolnájában közösen imádkoztunk, azt most az iskola kápolnájában mondjuk, minden nap fél nyolctól, ahová bárki bejöhet. És hála Istennek legtöbbször nem csak szerzetesek vagyunk: tanárok, dolgozók, diákok közül is imádkoznak velünk. Van, aki heti egyszer; van, aki szinte minden zsolozsmán ott van. Nagy erő és tanúságtétel van ebben a közös imádságban: az iskolában látják és tudják, hogy nem csak egyesével flangálunk a folyosón, (terembe be, teremből ki, fehér habitusban) hanem látnak bennünket közösségként imádkozni, együtt is mozogni, testvéreként együtt lenni. Segíthetik még a premontrei lelkiség erősödését prágai zarándoklataink. Prágában van ugyanis eltemetve Szent Norbert, az iskolánk védőszentje és a premontrei rend alapítója. Végzős diákokkal, busszal tesszük meg az utat. Egy premontrei apátságban van a szállásunk, és onnan zarándokolunk el Szent Norbert sírjához, ahol közösen imádkozunk, hálát adunk iskolánk védőszentjének. Közben meglátogatjuk az ottani premontrei közösséget, hogy a fiatalok egy picit lássák azt is, hogy a premontrei szerzetesség, mint olyan, nem csak mi vagyunk az iskolában, hanem egy az egész világon jelenlévő nagy családhoz tartoznak ők is. Talán ezek azok a kezdeményezések, amik segítenek abban, hogy át is érezzék azt, hogy mit jelent egy nagyobb közösséghez tartozni, megtapasztalnak valamit abból a premontrei és jézusi családiasságból, amelynek szellemében működnek premontrei iskolák és plébániák szerte az egész világon.

S. V.: Mennyi gyerek tanul jelenleg a szombathelyi premontrei gimnáziumban?

Ezt egy igazgatónak mindig illik tudni: ma, amikor az interjú készül, 593-an szerepelnek a köznevelési információs rendszerben – de persze mindig vannak olyanok, akik jó esetben úgymond útban vannak az iskola felé. Van, aki már jelezte a szándékát, hogy akár felévkor szívesen jönne át máshonnan hozzánk – akár tanulmányai, akár az élethelyzet miatt. Ilyenek is vannak mindig egy páran. És hál' Istennek, most azt látom, hogy még senkinek nem áll kifelé a szekérrúdja az iskolából.

K. V.: Sok képzés van, és rengeteg sok mindennel tudnak foglalkozni a diákok az iskolában. Ha felmegyünk az intézmény honlapjára, láthatjuk, hogy most a legújabb ilyen újdonság egy podcast sorozat, amelyet a diákok indítottak. Ez az ő kezdeményezésük volt?

Abszolút, igen. Eddigi jó tapasztalatom, hogy sokszor az igazgatóság azt is jelenti, hogy ha az ember lát egy jó kezdeményezést, akkor picit a hóna alá nyúl annak az illetőnek, aki ezt csinálja. A podcast is teljes mértékben a diákoktól indult, nekünk csak a technikai keretet kellett ehhez biztosítani. Az 1990-es évektől egészen a 2000-es évek elejéig volt itt Szombathelyen egy amerikai premontrei, Theodore atya. Ő a kor felfogása szerint egy aránylag modern stúdiót rendezett be rendházunk második emeletén. Ezt a stúdiót használtuk fel erre a célra, mert a hangszigeteltség, meg a környezet az adott volt. A technikát kellett a podcast mögé tenni – de ez a támogatás nagy lendületet adott a diákoknak is. Nálunk a diákönkormányzat egyébként nagyon aktív.

S. V.: Mit tart egy katolikus iskola legfontosabb feladatának: a lelkiséget, vagy a tudás átadását?

Én piarista diák voltam, a piarista jelmondat pedig így hangzik: Pietas et litterae, azaz jámborság és tudomány. Azt hiszem, hogy iskolája válogatja, hogy első ránézésre, melyik a hangsúlyosabb. Mire gondolok itt? Vannak olyan katolikus iskolák, ahol azt hiszem, kívülről nézve leghangsúlyosabb a vallásosság. Sokan vannak, akik elsősorban(!) azért választják az ilyen iskolákat, mert a komoly vallásosság, értékrend, hitgyakorlás rendszeressége természetes a számukra – a szülő is egy ilyen intézményes keretre vágyik. Ez jó, hogy így van, kellene ilyen iskolák. És vannak olyan iskolák, amik ugyanannyira katolikus iskolák, mint az előbbiek, de az oda jelentkezők motivációja elsősorban (és itt ezt a szót húznom alá), nem az iskola vallásossága vagy katolikus volta. Ebben az esetben az iskola közösségi szemlélete, színvonala, képzései elsősorban azok a tényezők, amelyek „oda csalogatják” a jelentkezőket. Ebben a helyzetben a katolikus iskola vezetőinek kell nagyon tudatában lenni annak, hogy az ide járók nem elsősorban a hit miatt jöttek ide – nagyon tudatosan kell foglalkozni azzal a kérdéssel, hogy „árulkodással” mégis hogyan tudnak Jézusról tanúságot tenni, vagy a krisztusi életre azokat is meghívni, akik még nem is tudják, hogy vágnak rá. Ebben az esetben az iskolának kell nagyon tisztáznia magában, hogy „missziósabb” közösségben kell gondolkodniuk.

A mi iskolánkra azt mondanám, hogy mint premontrei gimnázium, hála Istennek sokan vannak, akik tényleg a hitbéli indítatásból választják az iskolát. De én azt látom, hogy talán picit többen vannak azok, akik a közösség, jó légkör, hagyományosan jó színvonal miatt jönnek hozzánk. Ez persze nem baj, a premontrei missziós stílus mindig is elsősorban krisztusi közösségbe-hívó hangsúlyú volt. Sokan azért választják a mi iskolánkat, mert erről a közösségről akár a nyílt napon, akár egy más alkalommal, valami nagyon jó tapasztalatuk van. És az már a mi misszióink, vagy hivatásunk, hogy ebből a „milyen jó itt lenni” és az „ez milyen jó közösségből” el tudjuk juttatni oda a gyereket, hogy persze, ez jó közösség, mert Jézus köré gyűlünk össze. Ezért is, ettől is jó, főként ettől jó a közösségünk!

Talán nem bújtam ki a kérdés alól teljesen... Én azt hiszem, hogy egy katolikus iskolának azt kell nagyon látnia, hogy az a diák, aki a közösségünkbe érkezik, milyen talajon áll. Akkor fogjuk tudni, hogy mi az a talaj, ahonnan vele együtt az Isten felé közösen rugaszkodhatunk el.

K. V.: Anno, amikor én jelentkeztem a „Premóba” sokakban az merült fel kérdésként: de ugye nem apáca leszel? Tehát az egyházi iskolát a hivatással azonosították. Egyébként azt is hozzátenném, hogy az én évfolyamomból két emberről is tudok, akik a papi hivatást választották.

Igen, ezért is szoktam azt mondani, hogy kihúzhatjuk magunkat. Ez mind az elődeimnek a bölcsességét, lelkületét dicséri. Akár Tamás atyára gondolok, aki közvetlen elődöm volt, akár Véghné Busics Hildára, aki hosszú éveken keresztül vezette az iskolát, akár az ő elődeire: Karáth Lászlóra vagy Gábor Bálint József atyára gondolok. Nekik is köszönhetően a szemináriumokban majdnem mindig volt szombathelyi premontrei diák. Most is van egy olyan fiatalember, aki szombathelyi egyházmegyes papnak készül. Azt azért elmondhatjuk, talán nem tűnünk szerénytelennek, hogy a Szombathelyi Egyházmegye területén található katolikus iskolák közül tőlünk van a legtöbb papi és szerzetesi hivatás az egyházmegyében a papok között, akik egy iskolából érkeztek.

K. V.: Bertalan atyának van konkrét elképzelése vagy terve arra vonatkozóan, hogy mit szeretne megvalósítani, vagy elérni az iskolában?

Egy pár ötletem van, de nem szeretném előre lelőni ezeket. Amit szeretnék erősíteni, hogy szorosabbra fűzzük más iskolákkal a kapcsolatot. Akár premontrei, akár katolikus iskolák kapcsán. Illetve van egy ötletem, ez talán félig meddig publikus: a diákönkormányzatnak a szervezésében alakult egy TikTokes médiabizottság, majdnem minden osztályból vannak benne diákok. Hetente egyszer raknak össze egy TikTok videót az iskolában bármiről: tanárokról, órákról, megkérdezzük a diákokat, stb. Csak annyit kértem, hogy előtte azért hadd lássam én is, hogy odategyem mellé a zöld pipát. A diákok nagy aktivitással csinálják ezt. Másik tervem, hogy a jövőben legyen minden osztályban egy diák, aki a lelki dolgokat összefogja, aki kifejezetten a lelki programokra figyel oda, szólítja meg az többieket, gondoskodik apróságokról, amik akár egy osztálymiser, vagy bármi kapcsán fölmerülnek. A lelki élet motorja legyen akár egy-egy osztály életének, vagy ha nem is motorja, de legalábbis egy kapocs, akár az iskolában szolgáló atyák, vagy az iskolán kívüli lelki programok felé.

S. V.: A prágai zarándoklaton kívül is több zarándoklatot szerveznek az iskolában. A mi ismeretségünk is onnan indult, hogy a tavalyi évben a premontrei gimnáziummal vehettem részt Medjugorjében a Mladifesten. Bertalan atya akkor volt első alkalommal Medjugorjében. Tervben van, hogy akár országhatárokon belül, akár azon kívül kegyhelyekre elmennek a diákokkal?

Hála Istennek, ebben is többen vannak a kollégák közül is, akik sokat segítenek, és nagyon lelkesek a szervezésben. Minden évben visszatérő zarándoklatunk a mariazelli. Ez egy egynapos zarándoklat, általában karácsony előtt szervezzük. Egy kicsit nagyobb vállalatot kíván, amikor hagyományosan elzarándokolunk azokba a horvát falvakba, amelyek abban az évben vendégül látják a mariazelli kegyzsobor másolatát. Az elmúlt években, hála Istennek, minden évben sikerült gyalogosan is elzarándokolni ezekre a kegyhelyekre, 2025-ben ez Horvátszidányban volt. Annyit könnyítettünk az úton, hogy Kőszegig azért vonattal mentünk, onnan gyalog mentünk oda-vissza. De volt, amikor egy burgenlandi kis horvát faluba, Csajtára zarándokoltunk el, egész végig gyalogosan. Ezek a zarándoklatok teljesen fakultatívak, önkéntes jellegű a részvétel a diákok számára. Ennek ellenére olyan 40-60 diák mindig összejön rá.

Természetesen, a prágai zarándoklatokat továbbra is szeretnénk folytatni – de tervben van a jövőben egy kassai zarándoklat is, ahol a kassai vértanúk sírján túl premontrei iskola is található. Meglátjuk, mi lesz belőle. Ha a Jóisten is úgy akarja, idén is megyünk Medjugorjébe is – ha jól tudom, már meg is telt a buszunk.

S. V.: Az év elején vagyunk. Ilyenkor felmerül az emberben az, hogy miért hálás, ami az elmúlt évben történt, és mi az, amit szeretne vagy vár a következő évtől. Nagyon sokat hallottunk az iskoláról, de Bertalan atyának személy szerint, mi az, amiért hálás, és mit vár a 2026-os évtől?

Sok apróságot tudnék mondani, sok olyan dolog van, amire az ember talán nem számított, de mégis hálával tölti el. Akár készülve a szalagavatóra: olyan gyerekeket is sikerült mondjuk megszólítani a szolgálatunk kapcsán, vagy bevonni, segíteni, vagy akár valami olyan feladatot, szolgálatot bízni rá, akinek nagyon jót tesz, hogy megtalálta őt ez a feladat. És nagyon hálás is érte, de magától lehet, hogy nem feltétlenül jelentkezett volna rá. Inkább sok apróságot tudnék mondani, amik kis mindennapi háládolgok. Magam részéről úgy érzem, ahogy Márton apát úr meg szokta fogalmazni: az ember sokszor azt érzi, a Jóisten megsimogatta a fejét.

Kótáné Koltay Veronika és Sárközi Violetta
Fotó: Csornai Premontrei Apátság

A Lélek hangja

20 éves a Mária Rádió Magyarországon

A Mária Rádió magyarországi alapításának huszadik évfordulóját ünnepelte januárban. Egyházmegyénkben Szombathelyen és Zalaegerszezen működik stúdió, de az itt készült műsorok nem csak egyházmegyénkben, hanem az egész országban is hallhatók. Miként töltheti be küldetését a keresztény média a modern világ kihívásai közepette? Többek között erről is beszélgettünk dr. Székely János megyéspüspökkel, aki a Mária Rádióknak rendszeresen ad interjúkat, tanításokat és dr. Szabó Tamással, a Mária Rádió önkéntes világi elnökével.

Hogyan értékeli a magyarországi Mária Rádió elmúlt 20 évét?

Amikor a Mária Rádió elindult, sokan a kezdeteknél ott levő atyák közül se hittük el igazán, hogy lehetséges lesz egy rádiót egyedül a hallgatók nagylelkű adományaiból, valamint sok-sok önkéntes nagylelkűen felajánlott idejének és szolgálatának segítségével működtetni. A csoda 20 éve tart. Számomra a Mária Rádió mindenekelőtt a kegyelem csodája. Jelzi az Isten igéje iránti szomjúság mélységét, mutatja a hit és a kereszténység történelmet formáló erejét. Egy erdélyi férfi, akinek összeomlott az élete, és már az öngyilkosságon gondolkodott, az egyik hajnalban bekapcsolta a rádiót, keresgélt az adók között. A Mária Rádió adására akadt – korábban nem is tudta, hogy létezik – ahol egy bibliamagyarázatot hallott. A szavak a szívéig hatottak. Ott, a rádió mellett letérdelt, sok év után újra imádkozott, és eldöntötte, hogy mégsem lesz öngyilkos, hanem küzdeni fog, és talpra áll. De volt olyan hallgatónk is, aki szinte a halála pillanatáig a Mária Rádió adásain keresztül érezhette Isten közelségét, szeretetét, az imádkozó közösség hitének erejét.

Számomra a Mária Rádió egy húsz éve tartó csoda. Isten kegyelméből, sokak nagylelkűsége által működik, és nagyon sok kegyelmet közvetít nap mint nap.

Milyen létjogosultsága van a Mária Rádióknak a mai, felgyorsult világunkban, ahol már a rádiót is egyre kevesebben hallgatják?

Sokan bekapcsolják a rádiót, vagy hallgatnak egy-két podcast felvételt hazafelé az autóban, vagy estefelé a szabadidejükben. Van ismerősöm, aki nem is volt túlságosan vallásos, mégis reggelenként a munkahelyére menet az autóban rendszeresen a Mária Rádiót hallgatta. Azt mondta, innen legalább nem az állandó vita és feszültség, hanem béke árad, hiteles emberek szólnak meg, és lelki békességet adó zene szól. Változnak a rádiózási szokások, de nem múlik el a hanganyagon keresztüli kommunikáció fontossága, ahogyan a nyomtatott könyv sem tűnik el a digitális anyagok megjelenése miatt.

Kapcsolódva az előző kérdéshez, ennek ellenére mi a Mária Rádió erőssége, mit tud adni az embereknek?

Számomra a Mária Rádió legnagyobb kincse az, hogy bölcs és nagyszerű emberek szólnak meg benne. Hogy csak néhányat említsek: Bábel Balázs érsek, Varga László püspök, Barsi Balázs, Pál Ferenc és Jelenits István atyák, Csókay András agysebész, Náray-Szabó Gábor akadémikus és számtalan más kiváló megszólaló, világiak, szerzetesek, családanyák, fiatalok, idősök.

Nagy kincse a rádióknak a sok tanúságtétel (köszönet érte különösen is Kerek Józsefnek), amelyekben megcsodálhatjuk újra és újra a kegyelem életeteket megmentő, átformáló, emberi sorsokat igazán gazdaggá és teljessé tevő erejét.

Értéke a rádióknak a természetessége is. Nem médiaszakemberek, hanem hétköznapi emberek szólnak meg benne, a valóságos életük örömeit, nehézségeit osztják meg. Kincse a rádióknak az is, hogy betekintést enged a teljes magyar egyház és a világegyház életébe is (pápai audienciák közvetítése, Vatikáni Rádió magyar adása, nemzetközi egyházi hírek, körkapcsolások stb.). Sajátos érték a számomra az is, hogy gyakran hallhatom a Szombathelyi Egyházmegye papjainak beszédeit, műsorait, valamint a világi keresztényeink tanúságtételeit, így jobban megismerem őket, az értékeiket, és a plébániáink életét.

Püspök atya hogy látja, a rádióknak miben kellene esetleg fejlődnie, vagy mi az, amivel többet kellene foglalkoznia a következő években?

Mivel a rádiót nem fizetett szakemberek működtetik, ezért adódnak az adások során kisebb-nagyobb hibák (pl. megszakad vagy el sem indul egy élő közvetítés; változik a műsorrend a bejelentetthez képest; hibás az idegen szavak vagy nevek kiejtése; kisebb-nagyobb tévedések a műsorok tartalmában). Amennyire lehetséges, jó volna ezeket a hibákat minimálisra csökkenteni. Fontos lenne a zenei anyag minőségének javítása is, valamint olyan műsorok lecserélése, amelyeknek kifogyott a tartalma. Mindehhez természetesen még több lelkes és ügyes önkéntesre, műsor-szerkesztőre, segítőre lenne szükségünk.

Áldja meg bőségesen a Szentháromságos Isten, és kísérje továbbra is a Szűzanya közbenjárása a 20 éves magyar Mária Rádiót, hallgatóinkat, adományozóinkat, önkénteseinket, munkatársainkat, a rádió egész nagy családját!

A dr. Szabó Tamással készült teljes interjú meghallgatható a QR-kód alatti linken.

KONCERTEK A PÜSPÖKI PALOTÁBAN

FEBRUÁR 20. PÉNTEK 19.00 ÓRA SPÁNYI MIKLÓS ÉS ROZMÁN LAJOS CSEMBALÓ- ÉS KLARINÉTESTJE

Spányi Miklós nemzetközileg elismert billentyűs művész, aki csembalón, fortepianón és orgonán is koncertezik. A C. P. E. Bach-életmű egyik legavatottabb tolmácsa, több lemezfelvétel fűződik a nevéhez a svéd BIS kiadónál. A Concerto Armonico Budapest alapítója és vezetője, valamint a manheimi, budapesti és amszterdami zeneakadémiák docense.

Rozmán Lajos Liszt Ferenc-díjas klarinétművész, karmester, a Metrum Ensemble művészeti vezetője. Szólistaként és kamarazenészként a klarinétjáték új lehetőségeit kutatja, repertoárja a barokktól a kortárs zenéig ível. Előadóművészetét kísérletező szellem és nyitottság jellemzi, számos zeneszerző írt számára új műveket.

MÁRCIUS 20. PÉNTEK 19.00 ÓRA CAPELLA SAVARIA: VIVALDI NÉGY ÉVSZAK

A Capella Savaria a legrégebbi, korhű hangszereken játszó kamarazenekar Magyarországon, 1981-ben alakult Szombathelyen. Németh Pál alapította az együttest. A zenekart 1991-ben Liszt-díjjal tüntették ki. 2006-ban - a zenekar fennállásának 25 éves évfordulóján - a Prima Primissima szakmai és közönségdíjat is a Capella Savariának ítelték Vas megyében. Művészeti vezető, koncertmester: Kalló Zsolt.

ÁPRILIS 17. PÉNTEK 19.00 ÓRA S. HOLLÓSY KORNÉL VIHARVÁNDOR CÍMŰ ZONGORAESTJE

Kisgyerek kora óta tanul zongorázni, főleg autodidakta módon. Első komolyabb, saját szerzeményét 16 évesen szerezte, amivel később egy helyi tehetségkutatóban arany minősítést ért el. 2024-ben a Keszthelyi Helikon Ünnepeken szintén egy saját dallal bronz minősítést szerzett.

Célja a zenéit minél több emberhez eljuttatni, és ezáltal boldoggá tenni őket. Repertoárját számos örökzöld retro, illetve mai sláger mellett Máté Péter felejthetetlen dalai és saját szerzeményei alkotják.

MÁJUS 8. PÉNTEK 19.00 ÓRA ANYÁK NAPJA LÁSZLÓ ATTILÁVAL

László Attila a Csillag születik harmadik szériájának győztese, erdélyi magyar Fonogram-díjas énekes.

MÁJUS 22. PÉNTEK 19.00 ÓRA BŐSZE ÁDÁM TÜNDÉRTÁNC CÍMŰ ELŐADÓI ESTJE

Bősze Ádám magyar zenetörténész, 2008 óta a Bartók Rádió műsorvezetője, 2010 óta a Magyar Antikváriusok Egyesületének elnöke, több kulturális rendezvény és zenei közvetítés moderátora.

JEGYEK A PÜSPÖKI PALOTÁBAN KIALAKÍTOTT LÁTOGATÓKÖZPONTBAN VÁSÁROLHATÓK,
KEDDTŐL SZOMBATIG, 9.00 ÉS 17.00 ÓRA KÖZÖTT.
JEGYÁR: 6.000 FT

Kórházlelkészek elérhetőségei:

Szombathely - Bodorkós Imre
+36 30 619 5474

Zalaegerszeg - Horváth István Sándor
+36 30 211 9359

Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Molnár Péter • Szerkesztők: Fábíán Tamás, Hajdu-Nagy Dóra, Hoós Norbert Sándorné, Dr. Kürnyek Róbert, Molnár Péter, Rónainé Magyar Krisztina
Kiadó: Martinus Könyv-és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.)
Telefon: 94/513-191 • E-mail: info@martinuskiado.hu • Internet: www.martinuskiado.hu
Felelős kiadó: Dr. Perger Gyula
Nyomdai kivitelezés: Yeloprint Kft. • ISSN 2060-145X
Az újságban megtalálható cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.